

sion og ogsaa for forskellige Forespørgsler med deraf følgende Dagsordener, er Forholdet alligevel det, at der er adskillige, selvfølgelig ikke indenfor det høje Ting, men i alt Fald ude omkring, der endnu ikke har forstaaet den afgørende Forskel mellem den forsikringsmæssige Arbejdsløshedsunderstøttelse og den ekstraordinære. I Virkeligheden er der en stor og afgørende Forskel. Den forsikringsmæssige Arbejdsløshedsunderstøttelse er egentlig et fast Led i den almindelige sociale Forsorg. Det er en Forsikring, der fuldt ud kan sammenlignes med Sygekasse- og Invalideforsikringen, og den foregaar efter et Princip, som fuldt ud maa anerkendes. Jeg ønsker derfor, at saa mange som muligt maa forstaa denne afgørende Forskel; thi jeg tror da, at det Princip, der her er Grundlaget, vil vinde Anerkendelse indenfor alle politiske Partier som et godt Princip, der i størst mulig Grad bør støttes af det offentlige, baade Stat og Kommune. Naar jeg fremhæver den afgørende Forskel, er det, fordi den ekstraordinære Understøttelse ydes under en Form, der slet og ret er offentlig Understøttelse.

Resultatet af Revisionen i 1917 og endnu mere af Revisionen i Begyndelsen af 1918 var, at man gik over til det rene Understøttelsesprincip. Der blev ydet fortsat Hjælp af ganske samme Størrelse som den forsikringsmæssige, der blev givet Forsørgertillæg, Huslejetillæg og Børnetilskud, hvor det offentlige, Stat og Kommune, fuldt ud betalte det hele, uden at Medlemmerne i Kasserne gav en eneste Øre eller selv bidrog til den fortsatte Hjælp. Man gik saaledes over til det rene Understøttelsesprincip, og det har hele Tiden været Formaalet for Venstres Arbejde paa dette Omraade, at vi lidt efter lidt skulde gennemføre en Afvikling af denne Lovgivning og arbejde os frem til at komme bort fra den ekstraordinære Understøttelse. Det kan ikke nægtes, at alle Partier i nogen Grad bærer Ansvaret for, at vi kom saa langt ud i 1918, og Venstre har ogsaa sin Lod og Del deri. Det siges saa ofte, naar man taler om dette Forhold, at Venstre jo stemte for Loven i 1918; og det er rigtigt. Men det maa dog huskes, at det først stemte for Loven efter, at dets Ændringsforslag om en Begrænsning var for-

kastet. Nu nytter det imidlertid kun lidt at skændes om gamle Skader. Det, der ligger for i Øjeblikket, er, om der kan gennemføres en Nyordning, der er bedre end den nuværende.

Jeg maa maaske have Lov til først og fremmest at oplyse, hvorledes den nuværende Ordning i Øjeblikket virker. Det er nemlig blevet en Følge af Revisionen i 1921, at der rent administrativt er gennemført saa væsentlige Nedsættelser, at den ekstraordinære Understøttelse nu kun er et Minimum, sammenlignet med, hvad Tilfældet var forud for 1921. I Marts 1922 blev der gennemført den Nyordning, at den fortsatte Hjælp, den ekstraordinære Hjælp blev nedsat til kun  $\frac{2}{3}$  af den kassemæssige. Dernæst blev der gennemført en Bestemmelse om, at der ikke kunde gives ekstraordinær Understøttelse til Ikke-Forsørgere, undtagen det udtrykkelig bliver paalagt Hjelpekassen af Kommunalbestyrelsen. Der gennemførtes ogsaa den Bestemmelse, at den ekstraordinære Hjælp kun kunde ydes i 90 Dage, hvilken Regel dog ved en senere Bekendtgørelse midlertidig blev sat ud af Kraft. Men for det tredje blev der indført en stærk Begrænsning i Antallet af de Fag, der havde Ret til at udbetale ekstraordinær Understøttelse. I Øjeblikket er Forholdet det, at af 66 Arbejdsløsheds-kasser har kun de 18 Ret til at udbetale ekstraordinær Understøttelse. Men for det fjerde blev der nu i en Bekendtgørelse af 9. Juni i Aar gennemført en Bestemmelse om, at nu skulde 90 Dages Regelen sættes i Kraft, saaledes at ingen i Fremtiden kan oppebære ekstraordinær Understøttelse udover 90 Dage. Det gav straks det Resultat, at medens der indenfor disse 18 Fag omkring 1. Juli var 4 700 arbejdsløse, der gik paa ekstraordinær Understøttelse, faldt deraf de 3 300 ud, fordi de i Forvejen havde opbrugt deres ekstraordinære Understøttelse. Derfor var Resultatet omkring 1. Juli, at der alt i alt hele Landet over kun var ca. 1 400 Personer, der fik ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse. Siden da er der ganske naturligt sket det, at efterhaanden er nogle gaaet ind samtidig med, at en hel Del er gaaet ud, fordi de falder for 90 Dages Regelen. Forholdet er ganske sikkert det, at i Øjeblikket opvejer Til- og Afgang omtrent hinanden, saa vi fremdeles staar med ca.